

SPECIAL-TEMA:

Den store HISTORIE

Vi ved det godt: der er ikke noget nyt under solen. Alting er set før, hørt før og gjort før. Selv den mest håbefulde vil derfor over tid kunne forvandles til et kynisk og forhærdet tidselgemyt, en skeptisk sjæl, som ikke længere for alvor tror, at der er håb for verden.

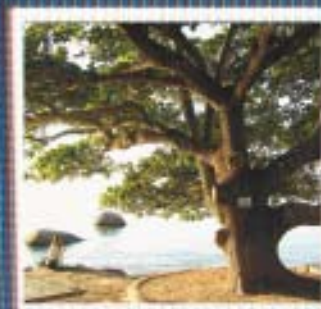
Alligevel hænder det en sjælden gang, at nogle ord skiller sig ud, løfter sig fra mængden af informationer og bliver en kilde til ny inspiration. Det hænder, at en meget gammel historie kan fortælles så ny, at glemte porte åbnes, perspektiver forskubbes, og konturerne af et nyt håb skimtes i horisonten.

Det hænder, at nogen finder et sprog, som kan give enkle og klare billeder. Billeder, så den store, gamle fortælling kan læses af nye mennesker, i en ny tid. Så et gammelt håb blir nyt, og et nyt kapitel måske kan begynde.

De følgende sider vil forhåbentlig give dig en sådan oplevelse. Vi har brugt ord og billeder fra Brian McLarens *Historien vi finder os selv i* (Boedal forlag). Må det blive til genkendelse, refleksion, inspiration og samtale.

Rigtig god sommer!

Her står du.

baplist.dk
b/tema

Dette temablad udgives i samarbejde mellem Baptistkirken i Danmark og Det Danske Missionsforbund. Temabladet udkommer fire gange om året. Artikler og indlæg udtrykker ikke nødvendigvis BaptistKirkens eller DDMs teologiske grundlag.

Ansvarshavende

DDMs Forbundsråd
v/ Bent Fodgaard, Møllevej 67, 7700 Thisted
Tlf. 97 93 30 57
formand@missionsforbundet.dk

BaptistKirkens kommunikationsudvalg
v/ Lone Møller-Hansen, Østergade 48,
3700 Rønne,
Tlf. 56 95 10 15

Redaktion

Stine Larsen,
Enghavevej 3, 3200 Helsingør
Tlf. 48 79 39 48 / 26 16 06 72
ane_christine@larsen.mail.dk

Lone Møller-Hansen
Jeanette Munksbøl
Thomas Willer
Per Hansen

E-mail

redaktion@ddm-magasinet.dk

Faste medarbejdere

Peter Götz
Gunneri Børsted
Ruben Mortensen
Tomas Lindholm

Fotos: Arkivfotos. Collager: Per Hansen, Giraffe

Abonnement

Temabladet er en del af det gældende abonnement for hhv. baptist.dk for BaptistKirken og Magasinet for DDM. Særskilt abonnement koster kr. 125,- pr. år. Henvendelse til BaptistKirkens sekretariat (se oplysninger nedenfor)

Ekspedition og adresseændringer Det Danske Missionsforbund

Birgitte Tinggaard Nielsen
Folstedvej 35, 9700 Brønderslev
Tlf. 98 82 32 11
magasinet@nypost.dk

Ekspedition og adresseændringer BaptistKirken

BaptistKirkens Sekretariat
Lærdalsgade 7, st.tv., 2300 København S
Tlf. 32 59 07 08 | fax 32 59 01 33
sekretariat@baptistkirken.dk
www.baptistkirken.dk

Giro 902-6045

Telefontid: Mandag-fredag 10-15

Sekretær Gitte Elleby Jørgensen,
Tlf. direkte 32 34 05 33

Generalsekretær Jan Kornholt,
Tlf. direkte 32 34 05 30 | 21 49 44 12
jan@kornholt.dk

Missionsforbundets sekretariat

Rosenlunden 17, 5000 Odense C
Tlf.: 66 14 83 31. Fax: 66 14 83 00
Nordea: Regnr.2374 kontonr. 0370 110700
ddm@email.dk
www.missionsforbundet.dk

Missionsforstander Peter Götz
Hyacintvej 6, 3060 Espergærde
Tlf. 49 17 04 16
missionsforstander@missionsforbundet.dk

Formand Bent Fodgaard
Møllevej 67, 7700 Thisted
Tlf.: 97 93 30 57
formand@missionsforbundet.dk

Grafisk design

Giraffe | mail@giraffe.dk

Oplag og tryk

2.250 hos HANDY PRINT, Skive

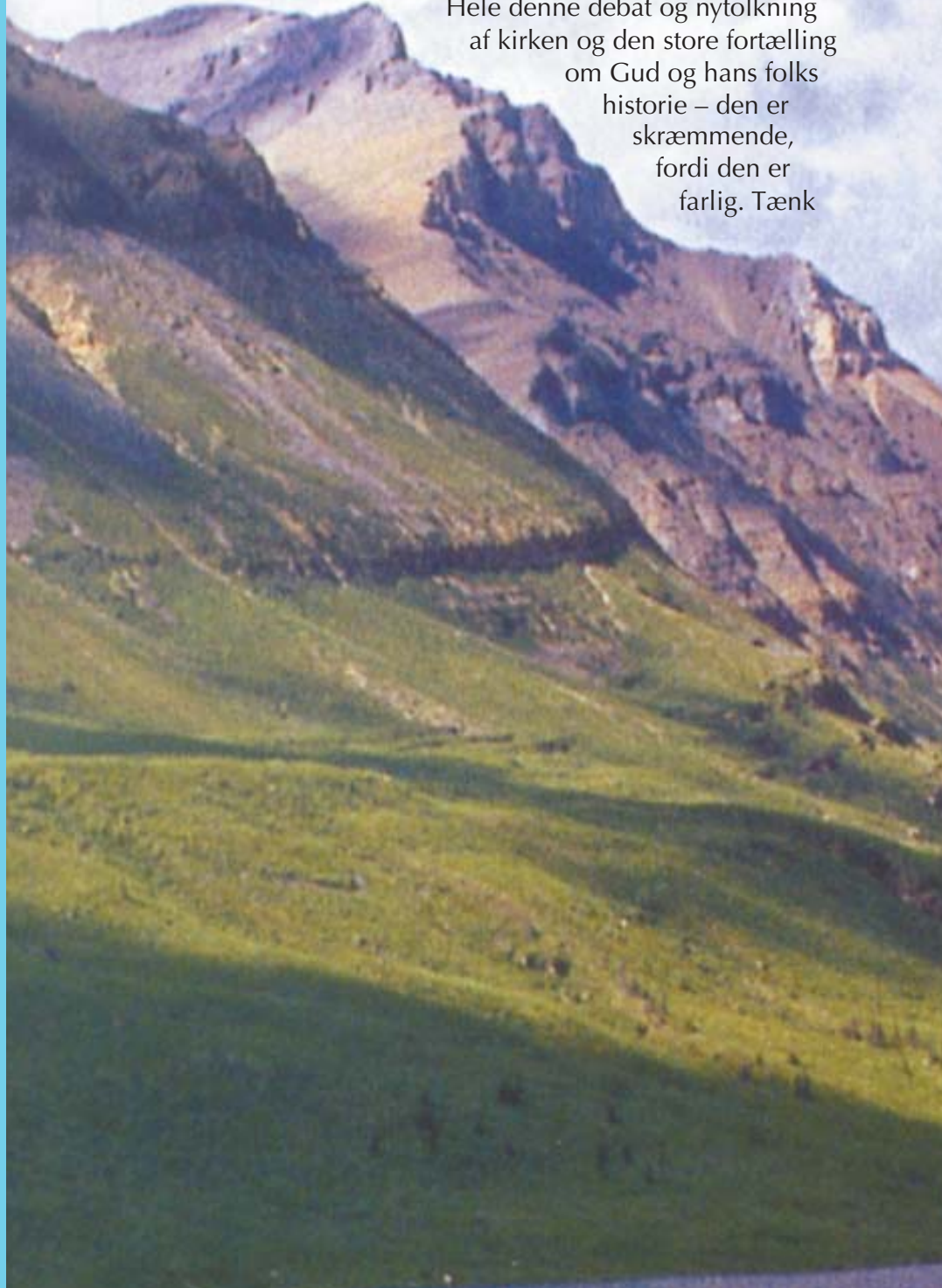
Den store H

Det er bare så anderledes for mig – anderledes end nogen udgave af historien, jeg har hørt før. Det er så vigtigt, inspirerende, smukt, stort. Og en smule skræmmende til tider.

De to venner rejste os fra den flade sten og begyndte at klatre op ad bredden for at komme tilbage til stien. Der var omkring tredive meter op ad en jævn stigning.

Den ene førte an op ad skrænten og de stred sig gennem underskoven.

Hele denne debat og nytolkning af kirken og den store fortælling om Gud og hans folks historie – den er skræmmende, fordi den er farlig. Tænk

MINSTORNE

på: Hvis vi skal gøre de dristige ting nu, som de første kirkeledere gjorde i deres tid, og som Luther og andre gjorde i deres tid, så bliver vi nødt til at benytte os af vores kulturs bedste tænkning.

Vi må stille de sværeste spørgsmål med lige så meget mod, for det er ikke mindre farligt eller vanskeligt i dag. Og det er nødvendigt, hvis vi skal være tro mod Jesus og hans lære og hans mission. Vi bliver nødt til at træde ind i verden på ny, ind i denne verden, og vi bliver nødt til at genopdage vores historie her i dette univers, ikke i en eller anden statisk, åndelig, begrebsmæssig verden bag ved eller over denne verden.

Det eneste, der er mere farligt end at gøre det er vel at undlade at gøre det.

Forestil dig at gå tilbage gennem tiden – hele universet skrumper, et "omvendt big bang": et kæmpe sug samler alt i et lille bitte punkt, et krympende punkt med ubegribelig massefylde og ubegribeligt potentiale. Og forestil dig, at dette punkt blinker og bliver til ...ingenting

Hvis vi går tilbage til før skabelsen. Hvis Gud er det eneste, der eksisterer, det eneste væsen der er, så bliver Gud nødt til at skabe en slags neutralt rum, meget bogstaveligt, og han bliver nødt til at skabe tid, så universet kan være sig selv, blive sig selv, men med en grad af frihed og autenticitet.

Så er det en historie om at blive til, om at udvikle sig, om nyskabelse, der bryder frem og muligheder, der bliver udforsket, og mangfoldighed, der blomstrer. Og hver af os spiller en rolle i den fortsatte udvikling af Guds skaberværk, gennem vores liv, vores valg, ved at samarbejde med Gud eller ved at undlade at samarbejde. Og dette skaberværk bliver ved med at udvikle sig, hver brise bringer noget nyt frem. Vi vokser, ændrer os, bliver til. Vi er mesterværker i udvikling, så skabelsen fortsætter i os. Lige nu!

Skaberen ønskede, at manden og kvinden skulle finde hinanden. Så historien har en mand og en kvinde, de er nøgne sammen, de er begge uskyldige og lidenskabelige, de skammer sig ikke over at se og blive set, over at kende og blive kendt, over at have brug for og nyde hinanden og livet. ER det ikke vidunderligt?

I den historie, vi befinder os i, vil Gud have os til at navngive giraffen og grine, når den rækker efter bladene højt, højt oppe; navngive zebraen og smile, mens den galopperer over steppen; navngive flagermus og guldsmed og undre os, når de flyver forbi os og nyde dem alle. At observere, navngive og nyde vores medskabninger, er en del af grunden til, at vi er her.

Når historien siger at Gud hvilede på den syvende dag betyder det ikke, at Gud stoppede med at skabe for lang tid siden. Gud bliver ikke ved med at skabe direkte. Han har bare skabt dette fantastiske univers, der har evnen til at blive ved med at skabe nye, kreative muligheder. Gud skaber en skabning, der bliver ved med at frembringe nye, kreative skabninger. Men på samme tid bliver man nødt til at erkende, at det hele er Guds kunstværk? De gamle teologer talte om creatio originalis, creatio continua og creatio nova: den oprindelige skabelse, den kontinuerlige skabelse og den nye skabelse. Men det hele handler om skabelse – fra begyndelsen til slutningen.

Herren sagde til Abram: "Forlad dit land og din slægt og din fars hus, og drag til det land, jeg vil vise dig. Jeg vil gøre dig til et stort folk og velsigne dig. Jeg vil gøre dit navn stort, og du skal være en velsignelse."

Den velsignelse, Abraham modtager, er velsignelsen ved at være en velsignelse for andre. Mærkeligt nok fritager Abrahams velsignelse ham ikke fra konflikter. Løftet antyder faktisk, at konflikter – at blive forbandet af andre – er en del af det velsignede folks identitet. Når religioner går ud fra, at deres tilhængere kun er udvalgt til at *blive* velsignet, og glemmer at de er velsignet for at *være* en velsignelse, forvrænger de deres identitet og bevæger sig væk fra Guds kald til dem. Når de ser sig selv som velsignet til at udelukke andre i stedet for til gavn for andre, bliver de en del af problemet i stedet for en del af løsningen.

Kaldelse betyder, at Gud rekrutterer dig til at blive en del af sin bevægelse – et af de

mennesker, der ønsker at bringe Guds velsignelse tilbage til verden.

Det må så betyde, at alle, som går imod den store plan om at skabe gode ting, at sørge for at verden bliver et bedre sted og ikke et værre sted – alle som går imod dette, arbejder imod Gud. På den måde laver de om på eller omskaber den verden, som Gud har skabt, og de ødelægger Guds arbejde.

Det forklarer også, hvorfor mennesker måske kunne have lyst til at forbande Guds medarbejdere.

Lad os sige, at du er fast besluttet på at udnytte de fattige eller være voldelig eller udplyndre miljøet eller bryde løfter, og så er der hele tiden nogle mennesker, der står i vejen og fortæller dig, at det, du gør, er forkert. Naturligvis vil du hade de mennesker. Du ville forbande dem.

I virkeligheden opretter Gud en modstandsbevægelse mod al ondskab i verden.

I forsøget på at følge Guds kald driver vi måske væk eller gør oprør, spiller måske på det forkerte hold, og omvender os og kommer tilbage til Guds dagsorden, Guds drøm, og så mister vi sporet igen og sådan fortsætter det. Gennem det hele er Gud vores trofaste vejleder og ledsager, og gennem det hele udvikler samtalen sig. Dialogen mellem Gud og menneskeheden. Hvis man fokuserer på vores tendens til at misse pointen og vandre væk fra stien, så er det totalt deprimerende. Men hvis man fokuserer på Guds vedholdende trofasthed og tålmodighed gennem den stadig dybere samtale, så er det totalt inspirerende.

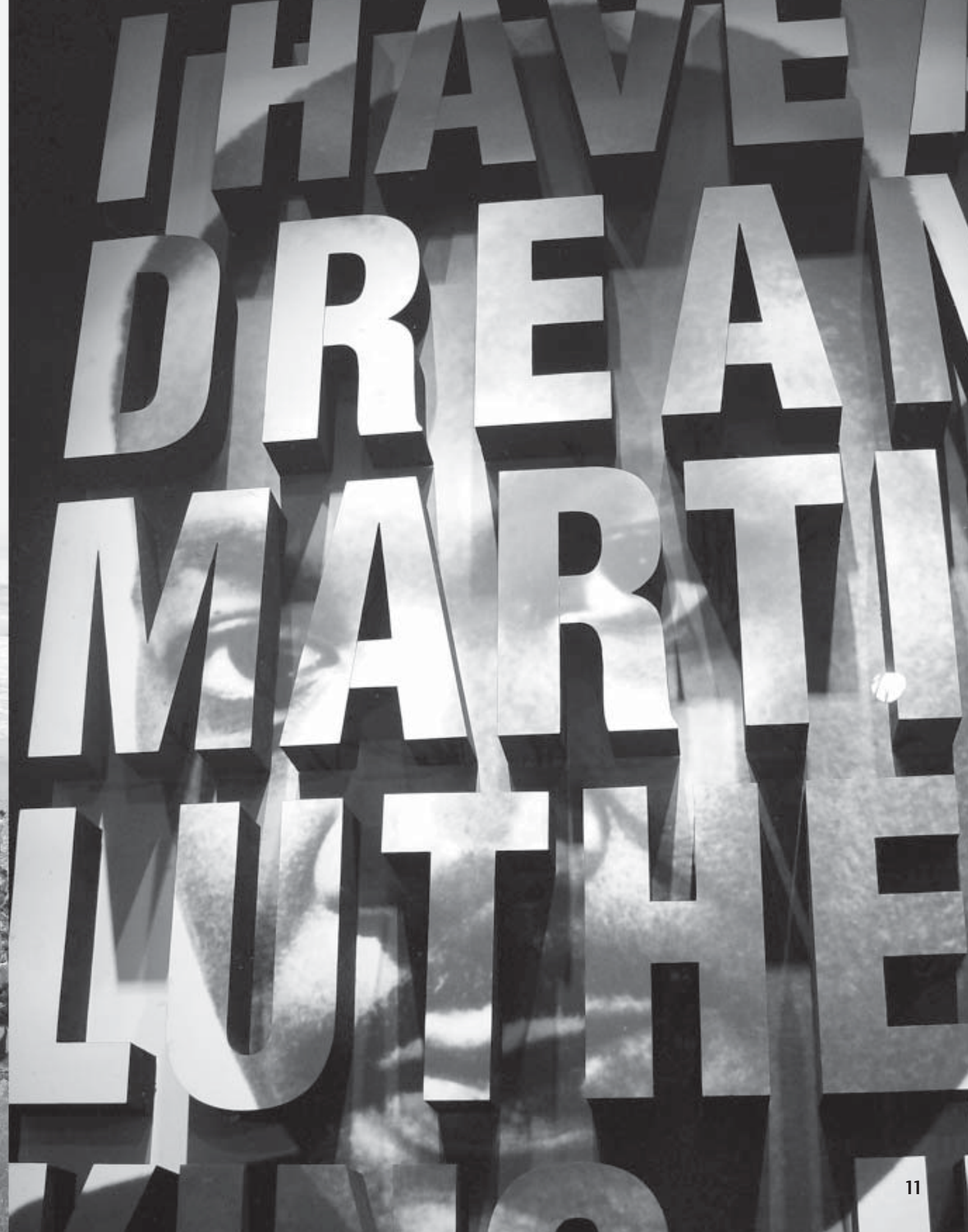
Gud planter en drøm i os om en tid og et sted, hvor den fattige og sultne bliver mæt og klædt på, hvor retfærdigheden strømmer ligesom en flod, hvor lammet og løven ligger sammen i fred, hvor sværd og spyd er ubrugelige, så de bliver lavet om til plovskær og beskæringsredskaber, hvor jorden er fyldt med Guds herlighed på samme måde, som havet er fyldt med vand.

Når den drøm bliver placeret i vores hjerte, ændrer den os. Det er en frelsende drøm. Når vi drømmer om sådan en fremtid, bevæger vi os hen mod den, vi bliver rensset af den, vi lægger alt til side, der ikke ligger på linie med den, og vi hjælper med at gøre den til virkelighed.

Du arbejder ikke bare for din egen dagsorden, eller for en virksomheds dagsorden, eller for en national dagsorden eller for en økonomisk dagsorden. Du arbejder for Guds dagsorden.

Du ønsker at blive en del af Guds fortsatte skabelse af verden – mod alle de kræfter, der modarbejder denne skabende proces. Du ønsker, at verden skal være sådan, som Gud drømmer om, at den skal være.

Når jeg læser Første Mosebog og beretningen om Adam og Eva ser jeg en lavine af kriser. Når jeg ser mig rundt omkring i min egen verden, ser jeg en lavine af kriser. Og de har alle at gøre med en nedbrydning af skaberværkets oprindelige harmoni og uskyld. I en vis forstand involverer de alle. Menneskets intellektuelle og teknologiske udvikling overstiger dets moralske udvikling og formåen. Mennesker bliver klogere og stærkere, end det er godt for dem. Så hvad gør Adam og Eva? De siger: Vi vil ikke stå til ansvar for nogen. Vi vil være i toppen af fødekæden. Vi vil være som guder selv. Og de bryder de grænser, som de ved, de burde holde. At tage frugten handler om netop det. Det handler om at erfare ondskab, smage ondskab, hvilket betyder at forstyrre balancen, at gå ud over deres behørig grænser som skabninger, og som en del af skaberværket. Og så snart de gør det, mister de tilliden til hinanden. De føler skam og frygt. For tillid mellem mennesker er baseret på respekt for grænser og respekt for forskellighed, fordi vi alle er unikke.

Måske forklarer
Bibelen ikke alle
mysterierne, måske er de ikke at
betragte som Guds facitliste. Fakta er, at
Bibelen beskæftiger sig med livets
absurditeter og forrykthed med en ret utrolig
ærlighed. Nogle gange er dét Bibelen gør bedst, at
sætte navn på smerten, altså bare beskrive den uden at
forsøge at bringe en løsning på den eller forklare den.
Bibelen er nogle gange mere en "spørgebog" end en "svarbog";
den stiller spørgsmål, der bringer mennesker sammen i samtale om
de vigtigste ting i livet.

Bibelen er ikke en bog, der prøver at fortælle dig, hvad du
skal tænke. I stedet prøver den at lære dig, hvordan du
skal tænke.

Gud er så en ledsager, en samtalepartner
med sit folk, en Gud der leder dem,
men uden at manipulere med
dem og uden at stjæle
frihedens gave.

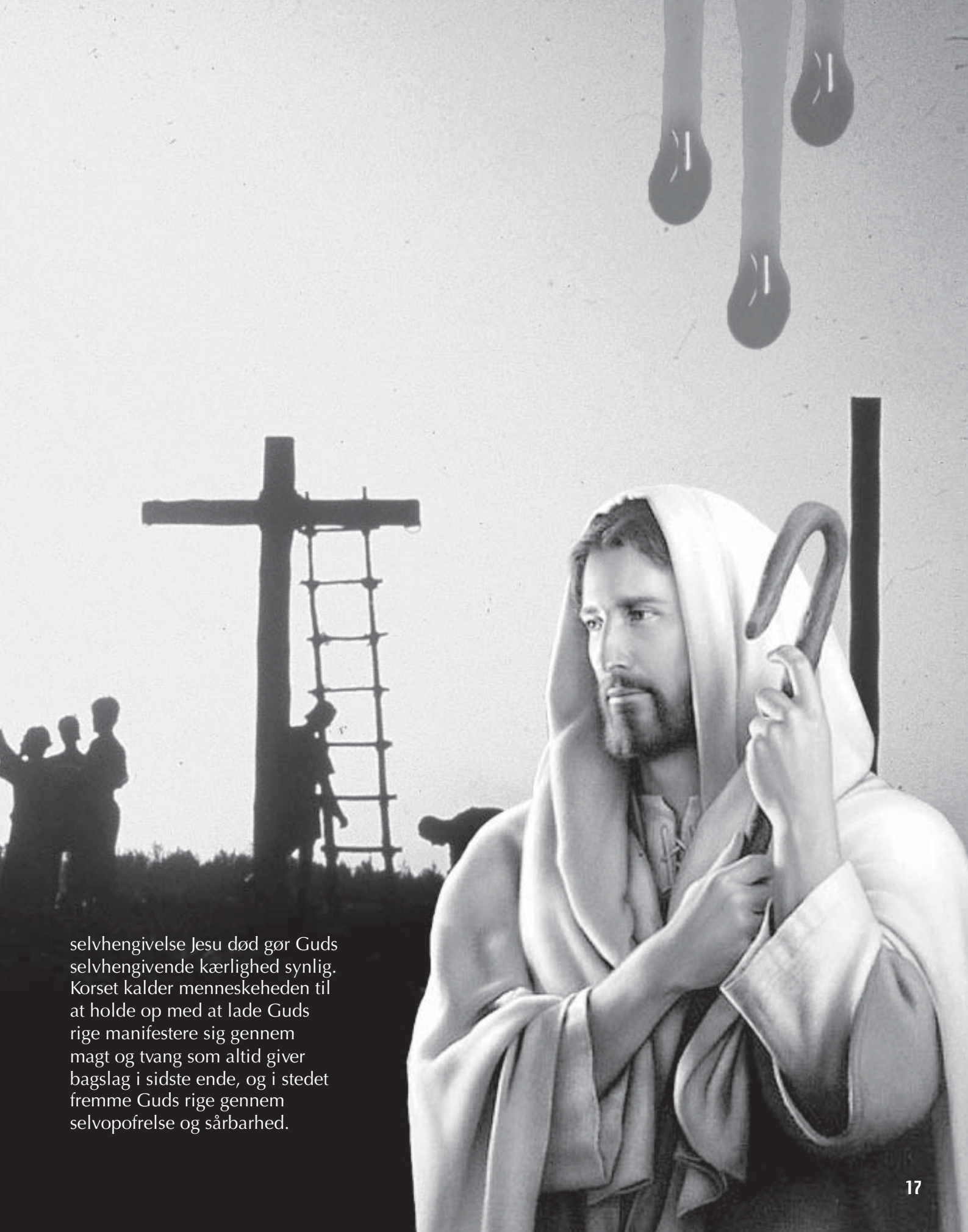

Jesus ville, og vil virkelig mere end at frelse menneskets sjæl efter døden. Han vil frelse verden – den menneskelige historie, skaberværket, det hele, hele processen fra begyndelsen til enden, fra alfa til omega. Inkarnationen i Kristus, det at Gud bliver menneske, er meget mere radikalt, end vi er klar over.

Det er ikke bare det, at Gud går ind i skaberværket og særligt i menneskets historie. Nej, Gud tager skaberværket, inklusiv menneskets historie, ind i sit hjerte og erklærer evig solidaritet med det. Korset demonstrerer Jesu selvopofrelse, hans fuldstændige overgivelse til Guds vilje, og

overgivelse til drømmen om den gode verden, hans fuldstændige selvhengivelse for verdens skyld. Når denne selvopofrende kærlighed berører os, bliver vi ændret indvendigt. Vi begynder med at give os tilbage til Gud og derefter til vores medmennesker og til verden som sådan. Jesus inviterer os så at sige ind i sin

selvhengivelse Jesu død gør Guds selvhengivende kærlighed synlig. Korset kalder menneskeheden til at holde op med at lade Guds rige manifestere sig gennem magt og tvang som altid giver bagslag i sidste ende, og i stedet fremme Guds rige gennem selvpofrelse og sårbarhed.

Gud sætter historien fri i begyndelsen, men Gud er også foran og kalder historien hjemad. Nogle gange svarer historien eller dele af historien, mens andre dele gør modstand eller oprør. Men Gud bliver ved med at kalde. Historien bliver trukket, inviteret, kaldt ind i fremtiden, der hele tiden kommer til os som en gave.

Gud venter på at kunne give sig selv i den anden ende. På den måde bliver vi trukket mod ham af håb og længsel. Tænk på skabelsens øjeblik som Gud, der står ude i fremtiden og inviterer universet til at blive til.

Tænk på Abraham. I stedet for at tænke, at Gud skubber Abraham bagfra til at gøre tingene tænk så i stedet at Gud er, over Abraham og taler til ham i nutiden. Prøv at forestille dig, at Gud kalder Abraham til sig fra fremtiden og inviterer ham til en fremtid, hvor han bliver velsignet, og hvor han og hans efterkommere bliver en velsignelse for hele verden.

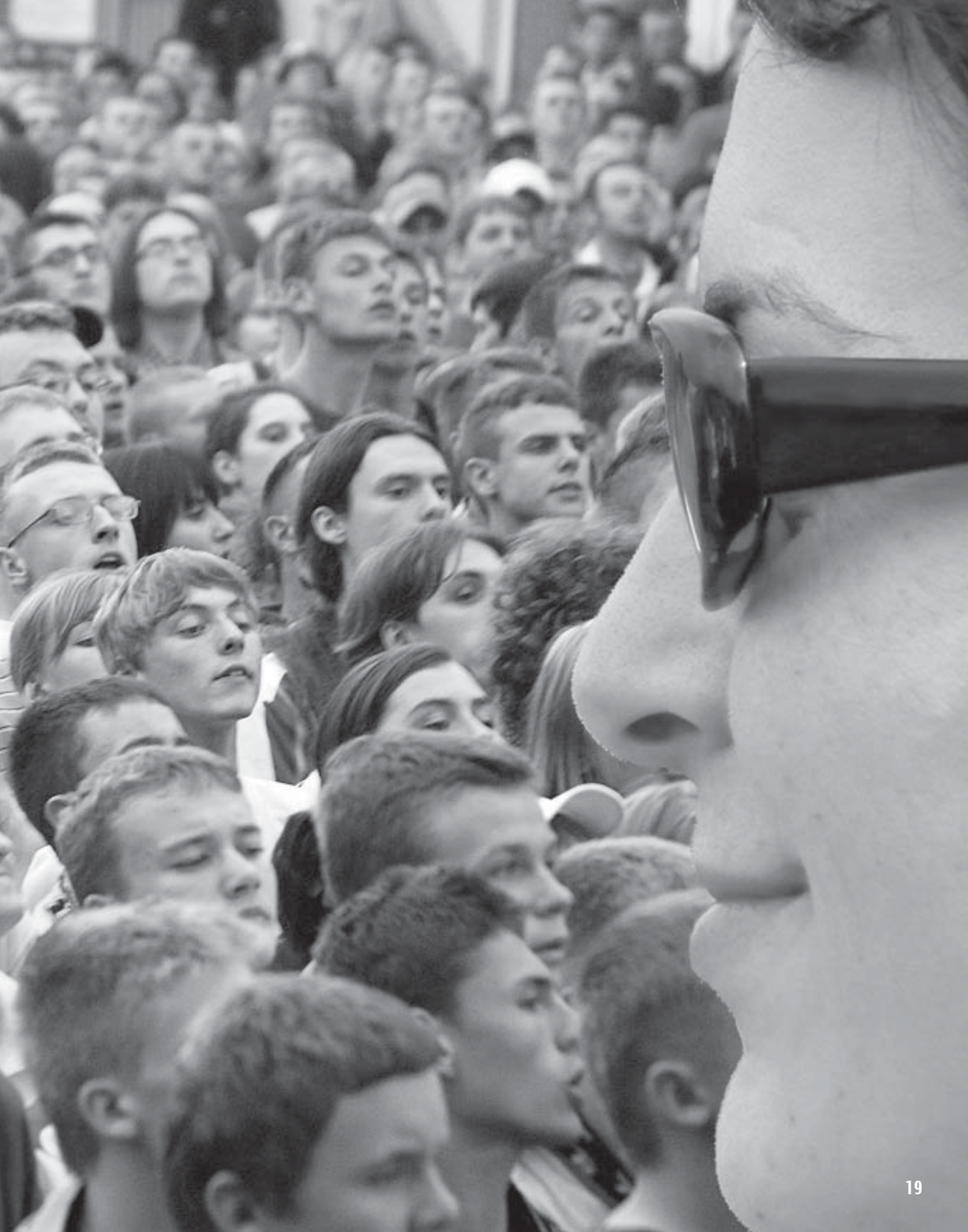
Og forskellen på at blive inviteret og blive skubbet er mellem at blive tvunget og være fri, som forskellen mellem at blive kontrolleret og blive elsket. Der er en verden til forskel.

Gud bliver ved med at tale til folket og inviterer dem til samtale. Og selvfølgelig er det rigtigt at sige, at Gud er med dem, men det er også rigtigt at sige, at Gud er før dem – ikke bare foran dem, som for at lede dem ned af en sti, men foran dem i tid for at invitere dem til en bedre fremtid. Det er faktisk det, profeterne gør. De taler i løftets sprog, og løfter er altid en invitation til fremtiden.

Og så kommer Jesus, og på en måde kommer han som en ambassadør for fremtiden, den fremtid, Gud ønsker for os. Han siger: "Guds rige er kommet nær." Det er lige der fremme, en mulighed lige foran jer, der bare venter på, at I træder ind i Guds riges fremtid.

Det er en fantastisk måde at forstå kirken på. Kirken er et fællesskab af mennesker, der lærer at leve på den måde, som alle vil leve på i fremtiden, forsonet på alle måder.

I den grad vi lærer at leve i kærlighed og fred og tro og håb, så lever vi i fremtidens livsstil.

Forestil dig, at fortiden aldrig går tabt, ikke ét sekund eller en dimension eller en nuance af historien nogensinde. Det hele bliver husket og gemt i Guds hukommelse. Forestil dig så, at på det punkt i fremtiden, hvor Gud kalder os ind i fremtiden fra, og det punkt, hvorfra Gud sender hvert enkelt øjeblik med alle dets muligheder mod os, forestil dig, at på det punkt i fremtiden opbevarer Gud alle erindringer om os alle sammen. Når vi når dertil, vil vi ikke bare være, hvad vi er i det endelige øjeblik, men også finde alt det, vi nogensinde har været – alt det, Gud har husket, og vi vil blive genforenet med alt det, vi nogen sinde har været. Når alle øjeblikke i mit liv på det tidspunkt samles, bliver det noget betydningsfuldt, noget virkeligt og stort. Du vil se, hvad du har været og er blevet til. Alle ugeringer og fejltagelser bliver pakket ud og er kendt og mødt af Gud, som det, de er. Men al skyld og anger er blevet absorberet i den smerte, Jesus synliggjorde på korset. Gud tilgiver dig, så ingen af dine fejl tæller mere. Så når du forlader dette liv og møder Gud længere fremme i fremtiden, er du hel og sand og fri og ren og komplet.

Dom betyder at få tingene præcist vurderet af Gud. At være i Guds nærhed betyder at blive set og kendt, som man virkelig er. Og det betyder, at hele mit liv en dag vil blive dømt i lyset af Guds håb og drømme for vores verden og for mit liv i den. Gud lader mig være medskaber på historien gennem, de valg jeg gør, de ord jeg siger, de ting jeg tænker, mine holdninger og vaner. Og til sidst, når min historie er blevet indsamlet af Gud og sat ind i en større historie, vil det blive tydeligt, hvad jeg er blevet, og hvad jeg har gjort – tydeligt i Guds øjne, som er fuldkomment nådige, fuldkomment retfærdige, fuldkomment barmhjertige og hellige. Dommen er uundgåelig, fordi hver enkelt historie er relateret til Guds store historie.

Jeg kan forestille mig Gud sige til én: Godt klaret! Du har levet på en god måde. Du hjalp med at udvikle historien i tråd med mine skabende drømme. Du gav den sultne mad, klædte den nøgne, bød den ensomme indenfor, besøgte fangerne, delte dit brød med den fattige. Hvor end du gik hen, bidrog du til kærligheden og freden, gavmildheden og sandheden, modet og selvopofrelsen, selvbeherskelsen og retfærdigheden, trofastheden og mildheden. Du berigede historien, forstærkede dens skønhed og drama og ædelhed. Du er blevet én, der er god og smuk og sand. Efter at have sat navn på og tilgivet og glemt dine fejl og fiaskoer, ser jeg så meget substans i din karakter, så meget at elske højt, så meget at værdsætte, og i stedet for at ende i en uforanderlig tilstand af lykke, slutter historien aldrig. Den åbner døren til en anden historie, til en ny begyndelse.

Og til en anden siger han: Desværre har dit bidrag været neutralt eller negativt. Du har tilføjet mere smerte og selviskhed, mere uærlighed og kulde, mere grådighed og disharmoni og uorden til historien. Jeg prøvede på alle måder at nå igennem til dig, men du reagerede ikke på min nåde. Selv hvis jeg tilgiver og glemmer alle de dårlige ting, du har gjort, er der så nok af din karakter tilbage til, at du kan forsætte med at leve i mit nye skaberværk? Og ville du overhovedet bryde dig om at leve med mig i en historie, du har undgået, minimeret, bekæmpet eller undermineret hele dit liv? Hvad er du blevet til? Du har tjent penge og nydt luksus og har virket som en stor succes for dine omgivelser, når du har forfulgt dine egne drømme og ønsker, men når det kommer til mine drømme og ønsker, så har du fået muligheden for at blive en god og uforglemmelig figur i min historie og du har forspildt den. Du har ødslet den tid og de muligheder du fik, væk. Jeg begræder det, når jeg tænker på, hvad du kunne være blevet, hvad du kunne have gjort, og hvem du kunne have udviklet dig til at være, men du gjorde det ikke. Jeg ville ønske, at du havde givet mig mere at arbejde med, men det gjorde du ikke. Din historie har været en tragedie med spild og forpassede muligheder.

Faktisk er det ingen slutning, for en historie som Gud skaber, kan aldrig slutte helt. Det er en slutning og en ny begyndelse på samme tid. Vi kan kalde det en fuldendelse. Bibelen omtaler det som et bryllup, fordi et bryllup på en gang er en slags slutning og en slags begyndelse. Du kan tænke på fuldendelsen som en kærlighedshistorie, en romance. Gud skaber universet og elsker hende. Gud kalder hende til sig fra fremtiden, og først nægter hun at komme. Men Gud drager hende ved at Jesus går ind i tid og rum og erklærer hende sin kærlighed. Hun afviser Gud og vrager Gud. Men Guds kærlighed kan ikke besejres, og til sidst, ved tålmodigt at gå ved siden af hende, vinder Gud hendes hjerte. Og Gud bliver ved med at kalde hende ind i fremtiden, og til sidst kommer hun til Gud, og Gud til hende. Og når de mødes... fordi alle fejl og al ondskab og al uærlighed og al grimhed og al mistro er dømt og glemt og væk for evigt, så kan Gud tage alting til sig i en grænseløs, uhæmmet udtømmelig kærlighedsomfavelse. Det er den nye begyndelse. Den omfavelse er fuldendelsen. Hvem kan forestille sig, hvad det er begyndelsen til?